

[Hendriksen.]

kunde finde Sted netop paa Grundlag af et Lovforslag som dette.

Jeg føler mig fuldt og fast overbevist om, at man ikke ved Gennemførelsen af dette Lovforslag vil kunne skabe et virksomt Middel til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden. Selv om man vil være meget nøjsom — og en vis Nøjsomhed synes man fra Regeringens Side at udvise i denne Sag paa Trods af Udtalelserne om det virksomme Middel — forekommer det mig, at Nøjsomheden kulminerer, naar Socialdemokratiets ærede Ordfører i det andet høje Ting, Hr. Leonhard Hansen, under Sagens anden Behandling understreger, at selv om det kun drejede sig om 500 eller 100 Mennesker, der kunde faa Arbejde, var det efter hans Mening Lovgivningsmagts Pligt gennem Lovforanstaltninger at gøre, hvad der var muligt, for at skaffe disse Mennesker Arbejde. Over for denne Opfattelse vil jeg hævde, at det for det første er meget problematisk, om der overhovedet kan skaffes eller vil blive skaffet ekstra Arbejde gennem de Foranstaltninger, der agtes gennemført, og for det andet, at man omhyggeligt bør overveje, om man ikke slaar meget mere i Stykker gennem disse Foranstaltninger og derved vanskeliggør eller endog umuliggør Arbejde, der under frie Forhold kunde ventes udført. Men man finder altsaa, efter disse Udtalelser at dømme, at kunne betegne Foranstaltninger, der eventuelt, men ogsaa kun eventuelt, kan medføre, at 100 Mand kommer i Arbejde, som et virksomt Middel til Arbejdsløshedens Bekæmpelse, og dette ganske uden Hensyn til, at Midlet griber ind paa en Række Omraader, hvor Indgreb er skadelige og kan medføre Ubehageligheder og Tab, ikke alene for Arbejdsgiverne, men ogsaa og ikke mindst for de Arbejdere, der er knyttet til de paagældende Virksomheder.

Et Forhold som Overarbejde burde være Lovgivningsmagten uvedkommende. Dette Spørgsmaal hører rettelig hjemme under Forhandlingerne mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, og der har da ogsaa, som nævnt af den højtærede Minister, mellem Hovedorganisationerne været ført Forhandlinger vedrørende denne Sag for at finde egnede Regler til Udligning af Overarbejde. Men da disse Forhandlinger endnu ikke har ført til noget Resultat, har den højtærede Minister altsaa fundet, at Tidspunktet for Staten nu var inde til at gribe ind. Det forekommer mig, at der her er begaaet en Fejl, og naar der ses hen til, at det, efter hvad den højtærede Socialminister for et

Øjeblik siden udtalte, var lykkedes at naa meget nær til en Ordning, vilde det saa ikke have været bedre at henstille til de paagældende Organisationer at fortsætte Forsøget paa at naa helt frem til den Ordning, som man omtrent var naaet frem til?

Ejendommeligt er det efter min Anskuelse ogsaa, at man fra Lovgivningsmagts Side vil blande sig op i, hvorvidt Overarbejde inden for en Virksomhed er tilladt eller ej, uden at man har fundet det opportunt at tage Spørgsmaalet om Dobbeltstillinger op til Undersøgelse. I den Virksomhed, hvori en Mand er ansat, maa han efter Forslaget ikke arbejde over uden i særlige Undtagelsestilfælde, men det er fuldt ud lovligt og helt igennem i sin Orden, at en saadan Mand efter Fyrtaften tager Ekstraarbejde et eller andet Sted uden for sin Arbejdsplads; noget, der er overmaade almindeligt, hvad vi alle ved. Et Forbud mod Dobbeltstillinger har den høje Regering imidlertid aabenbart ikke ment at ville foreslaa. Jeg finder heller ikke Tanken anbefalelsesværdig, men jeg nævner den, fordi det forekommer mig at være fuldkommen urimeligt at ville forbyde Folk at udføre Overarbejde paa deres faste Arbejdssted, men at tillade dem at gøre lige saa meget Arbejde, de vil — altsaa i Virkeligheden noget, der falder ind under Begrebet Overarbejde —, uden for den Virksomhed, de er knyttet til, og derved lægge Beslag paa Arbejdsmuligheder, som kunde udnyttes af Mennesker, der nu er arbejdsløse.

Forslaget er inkonsekvent, og det vil kun medføre Ubehageligheder og Besværligheder uden at modvirke Arbejdsløsheden. I øvrigt er Arbejdsgiverne jo ikke ivrige efter Overarbejde; der er vel ingen, der sætter Pris paa at betale den høje Overarbejds løn, som medfører dyrere Produktion, naar man kan undvære Overarbejde. Ogsaa af den Grund vil det være naturligt at undlade at blande sig i dette Forhold og at overlade Afgørelsen til de Organisationer, der direkte er interesseret i Spørgsmalets fornuftige Løsning. Jeg er ganske enig med den Række Arbejdsgiverorganisationer og Arbejdsgiverinstitutioner, der ved en tidligere Lejlighed om Virkningerne af et Forbud mod Overarbejde har udtalt, for det første, at der rimeligvis ikke vil komme 1 Mand mere i Arbejde, og for det andet, at de mange Hindringer, der opstilles for at udføre nødvendigt Overarbejde, vil bevirke, at Virksomhederne kommer til at arbejde uhyre tungt, hvad der til visse Tider kan have ny Arbejdsløshed til Følge.